

A mára kijelölt evangéliumi rész az újjászületésről szól, illetve van egy furcsa, utolsó mondata.

Az újjászületés egyház-közeli értelmezésben jelentheti a keresztséget. Én azonban azt gondolom, hogy inkább változásról van szó, saját magunk megváltoztatásáról. Eszembe jut plébánosunk múltkori prédikációja a Karácsonyról. Azt mondta, a Karácsony az ő életébe idén semmilyen változást nem hozott. Belegondoltam – nekem se. És amikor ezt felismerte és ennek okán gondolkodott, arra jött rá, hogy fél elhinni azt, hogy az Isten szeretetből közénk született. Én ha ezt, vagy az egy hete történt Húsvétot teljesen el tudnám hinni, az életem nem maradhatna olyan, amilyen eddig volt. Egész életmódom megváltoztatására lenne szükség – akár a szentek tették.

Jn. 3,8: *„A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy. Ez áll mindarra, aki lélekből született.”* Ezen többet gondolkodtam. Ha a „szél” Isten akaratát jelenti, a vers jelentést nyer. Vagyis éljek úgy, hogy bár nem tudom, hogy a velem történő dolgokkal milyen célja van az Istennek, amikor meghallom, megsejtem a szándékát, azt tegyem meg anélkül, hogy tudnám, hogy ennek mi az értelme. Az életemben ismerjem fel, hogy mi az, amit „meg kell tennem”, bár nem tudom, hogy azzal Istennek milyen célja van.

Tanos András, Székesfehérvár